

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
De Heiligen der laatste Dagen.*

„Gaaf dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 11.	Abonnementsprijs per jaar:	5e Jaargang
1 Juni.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	1900.

Het Verzet tegen de Waarheid.

REDEVOERING

gehouden door Pres. GEORGE Q. CANNON in den Tabernakel te Salt Lake City, Utah, den 28sten Januari 1900.

GELUK DOOR DE HEILIGEN GENOTEN. — DE OPOFFERINGEN DOOR HEN VOOR DE WAARHEID GEMAAKT. — BEGINSELEN DIE VIJANDELIJKHEDEN HEBBEN UITGELOKT. — HOOGERE WAARHEDEN, DIE GEOPENBAARD MOETEN WORDEN. — VOORZICHTIGHEID IN HET VOORBRENGEN DAARVAN. — GEHOORZAAMHEID NOODIG TOT VERHOOGING.

Broeder Talmage heeft gezegd, dat hij gelooft, dat de Heiligen der laatste Dagen een zeer gelukkig volk zijn -- wellicht het gelukkigste volk op aarde. Er is aangaande dit geen twijfel in mijne gedachten. Ik geloof, dat wij het gelukkigste volk op aarde zijn. En sedert onze organisatie, 70 jaar geleden, hebben wij ons onderscheiden door onze liefde voor waarheid. Indien het najagen van waarheid en het gehoorzamen aan waarheid een volk gelukkig maakt, dan zouden wij zeker een zeer gelukkig volk moeten wezen. Al ons lijden, al onze beproevingen, al de laster, die op ons gehoopt zijn, hebben hunnen oorsprong gehad in ons beslist streven naar waarheid en onze liefde voor haar. Ik geloof, dat wij boven alle andere volken in dezen karaktertrek onderscheiden zijn geweest. Wij zijn in groote mate verschillend geweest van onze medemenschen, omdat wij hogere begrippen van waarheid hadden, dan die in zwang waren. Indien wij tevreden waren geweest met voort te gaan langs het betreden pad, dat gevolgd wordt door de wereld in het algemeen, zouden wij aan eene groote menigte

dingen, waarmede wij te kampen gehad hebben, ontkomen zijn. Wij zijn ons bestaan in deze valleien, onze organisatie in deze bergen, geheel verschuldigd aan onze liefde voor waarheid en ons beslist streven om waarheid te gehoorzamen, naarmate wij ze konden verstaan. Wij zijn in dit opzicht der wereld voor geweest. Vele waarheden, welke nu door de wereld worden aangenomen, werden door ons geleerd en door de wereld bespot in de eerste plaats.

Ik heb gelegenheid gehad om uwe aandacht te vestigen op de groote waarheid betreffende den eeuwigen aard der stoffen. Joseph Smith openbaarde de waarheid, dat de stoffen onvernietigbaar zijn; dat de wereld niet uit niets gemaakt was, zooals algemeen door de godsdienstige wereld werd geleerd, maar dat zij uit tevoren bestaande stoffen was gevormd, dat die niet konden vernietigd worden, doch niet onveranderlijk waren. Die waarheid wordt nu algemeen geloofd. Joseph Smith openbaarde ook de waarheid, dat wij na den dood niet allen tot éénen hemel of tot ééne hel bestemd worden, maar dat er verschillende graden van straf en verschillende graden van heerlijkheid zijn. Dit is in groote duidelijkheid aan de wereld geopenbaard, en het maakt mij gelukkig, te gelooven, dat de wereld deze waarheid van lieverlede aanneemt.

Onze tempelen zijn voor een bepaald doel gebouwd. In het verledene heeft de wereld geloofd, dat wanneer de menschen sterven, zij naar een van twee plaatsen verwezen werden — dat dat zij óf naar den hemel óf naar de hel gingen. De Heere heeft ons geopenbaard, zooals wij getuigen, dat zulks niet waar is; maar dat Zijne kinderen, nadat zij deze aarde verlaten, nog immer Zijne kinderen zijn, en dat zij zich van hunne zonden kunnen bekeeren, en daardoor verlost worden van de straf, die op ongehoorzaamheid volgt. Deze kennis hebbende, bouwen wij tempelen, waar wij voor de dooden doopen, geloovende dat de dienstknechten Gods in de geestenwereld tot hen prediken. In dien staat hebben zij de gelegenheid zich te bekeeren, en zich voor te bereiden om de voordeelen te ontvangen van den doop en van de oplegging der handen tot het ontvangen van den Heiligen Geest. Deze zijn waarheden, welke de wereld niet geloofd. Zij zijn niettemin waar, en zij zullen nog bewijzen, dat zij waar zijn, zoodat vele duizenden menschen ze zullen aannemen.

Wat is er in verband met den doop voor de dooden, dat gevoelens van vijandelijkheid zoude veroorzaken? De heele Christelijke wereld geloofd, dat Jezus voor ons stierf, en dat wij door Zijn plaatsvervangend verzoeningswerk en lijden verlost worden. Dit beginsel van plaatsvervangend werk behoort tot den grondslag zelf van den ganschen Christelijken godsdienst.

Een ander beginsel, waarin wij gelooven, omdat het ons geopenbaard is geworden, is het voorbestaan der geesten. De godsdienstige wereld geloofd, dat des menschen eerste bestaan begon bij zijne geboorte in dezen sterfelijken staat. De meening, dat de

mensch leefde voor hij hier kwam, wordt door haar niet ernstig overwogen. Maar Joseph Smith ontving licht van den Heere in deze zaak, waardoor zij voor ons duidelijk is geworden, en wij, als een volk, gelooven er vast aan. Dit is een groote waarheid, en wij hebben haar aangenomen en haar in ons geloof opgenomen. Voor deze en andere waarheden zijn wij gewillig geweest, vervolging te ondergaan. Wat is hierin onredelijk? Is er op aarde een Christen die niet gelooft, dat de Zaligmaker bestond, vóór Hij kwam en een sterfelijk lichaam op Zich nam? Was Hij God niet, in het vleesch geopenbaard? Nochtans is de Christenwereld niet in staat om deze schoone en groote waarheid te ontvangen, dat wij allen bestonden, voor wij hier kwamen. Zulk een denkbeeld kwam nooit in hun gedachten op, vóór dat Joseph Smith het als eene waarheid van den hemel ontving. Waarin is het meer onredelijk te gelooven, dat wij bestonden vóór wij hier kwamen, dan te gelooven, dat Jezus bestond voor Hij hier kwam? De Schrift bewijst deze waarheid. De Heere zeide tot den Profeet Jeremia: „Eer Ik u in moeders buik formeerde, heb ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd; Ik heb u den volken tot een profeet gesteld.”

Dan komt de leer van het huwelijk. Wij hebben openbaring van God ontvangen aangaande het huwelijk. De Heere heeft ons geleerd, dat het huwelijk op aarde kan voltrokken worden voor tijd en alle eeuwigheid, en dat wanneer mannen en vrouwen hunne hoogste heerlijkheid ontvangen, zij tezamen zullen verbonden zijn als echtgenooten. Het is niet noodig, dat ik al de bijzonderheden van dit beginsel bespreek; gij zijt er allen mede bekend. Ik behoef u niet te zeggen, hoever zich ons geloof strekt in deze zaak; want zij is zooveel behandeld en besproken, dat zij ten minste gedeeltelijk verstaan wordt. Ik heb alleen van noode te zeggen, dat de Heiligen der laatste Dagen gelooven, omdat God het hun geopenbaard heeft, dat wanneer mannen en vrouwen zich vereenigen, er een autoriteit en eene macht bestaat, die hen voor tijd en alle eeuwigheid kan verbinden. Dit is in overeenstemming met de woorden van Paulus, toen hij zeide: „Nochthans is noch de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder den man, in den Heere.” Zij zijn tezamen verbonden; hunne nakomelingen zullen hun toebehooren, en zij zullen in eeuwigheid over hen heerschen. Een van de heerlijkheden der eeuwigheid zal bestaan in het feit, dat de organisatie der familie volkomen zal zijn, en zij zal van dien aard zijn, dat zij in staat zal zijn toe te nemen, zich uit te breiden, totdat zij ontelbaar zal worden. Dit is een ander beginsel, waarvoor wij veel geleden hebben.

Ik spreek hierover mijne broederen en zusters, om tot uwe gedachten te brengen, hoe zeer wij de waarheid liefgehad hebben, en hoe verlangend wij geweest zijn om eene kennis van de waarheid te verkrijgen. Wij zijn gewillig geweest om opofferingen te maken voor de waarheid. Wij hebben niet alleen gebeden en met onze lippen over de waarheid gesproken, maar wij hebben inderdaad

de waarheid gehoorzaamd, zoover wij ze verstonden. Om deze reden zijn wij vervolgd geworden. De wereld schijnt bezorgd te zijn, dat wij ons zouden beperken bij de reeds geopenbaarde waarheden. Maar dat is onze wensch niet. Wij gaan vooruit, wij zoeken meer waarheid te verstaan. Wij zoeken ernstig om de wetten te begripen, die waarheid regeeren, en door voortdurende gehoorzaamheid aan de wetten hopen wij eindelijk in de tegenwoordigheid van onzen Vader en God teruggebracht te worden. Daarom hebben wij de waarheid lief, en wij verwachten dat wij voor de waarheid zullen moeten lijden.

Al de waarheid is niet geopenbaard. Paulus zeide eens, dat hij een man kende, die tot in den derden hemel opgetrokken was geweest, en aldaar dingen had gehoord, die het eenen mensch niet geoorloofd is te spreken. Dat is ook in groote mate met ons het geval geweest. Vele dingen zijn ons geopenbaard geworden, waarvoor, indien wij ze gepredikt hadden, de menschen zouden getracht hebben, ons te dooden, zoo geheel en al zouden zij tegenovergesteld zijn geweest tot de bestaande godsdienstige begrippen. Dit is zelfs het geval geweest met de kleine hoeveelheid waarheid die wij gepredikt hebben. Wij mogen al de waarheid, die wij kennen, niet zeggen, want het zoude niet geoorloofd zijn sommige dingen, welke God geopenbaard heeft, te uiten. Hetgeen wij nu leeren, en hetgeen ons in staat gesteld heeft om tot onzen tegenwoordigen toestand vooruit te gaan, brengt ons somtijds in moeilijkheden, wanneer wij eene poging doen om het te prediken. Het verwekt haat en vooroordeel; en zij die dezen geest van haat vertoonen, zijn, het is vreemd om te zeggen, degenen die voorgeven de volgelingen van Jezus Christus en de predikers van Zijn woord te zijn. Zij kunnen het niet verdragen. Ik weet niet, wat zij wel met Panlus hadden gedaan, indien zij in zijne dagen hadden geleefd, en hij hun eenige van de waarheden had bekend gemaakt, die „het niet geoorloofd was te spreken.” Ongetwijfeld zouden zij met hem gedaan hebben hetgeen zij met den Profeet Joseph Smith hebben gedaan. Het was de waarheid die hij hun zeide, die de oorzaak was, dat zij hem vermoordden. Uit het hoofdstuk door Broeder Talmage voorgelezen, leeren wij, dat het volk in die dagen den Heiland zocht te dooden, omdat Hij hun de waarheid zeide; en zij hebben ook Joseph Smith gedood, omdat hij der wereld waarheden aankondigde, welke zij niet wilde aannemen. Onze Ouderlingen moeten, wanneer zij uitgaan om het Evangelie te verkondigen, uitermate voorzichtig zijn, zoodat zij geene vaste spijze geven aan menschen, die slechts in staat zijn de melk des woords te ontvangen. Zoodra zij vaste spijze geven, worden zij vervolgd. Om deze reden moeten zij eeuwige waarheden waarmede zij bekend zijn, terughouden, anders zou het volk met hen doen, zooals zij met Jezus gedaan hebben, en zooals zij met al de profeten gedaan hebben, die waarheden hebben verklaard, die de menschen niet konden ontvangen. De Verlosser moest Zijne discipelen in dezen met de volgende woorden waarschuwen:

„Geeft het heilige den honden niet, noch werpt uwe paalen voor de zwijnen; opdat zij niet te eeniger tijd dezelve met hunne voet en vertreden, en zich omkeerende u verscheuren.” (Matt. 7 : 6.)

Nieuwe waarheden zijn niet welkom, en gij moet het menschedom van stap tot stap leiden om waarheid te verstaan.

Ik gevoel wederom te zeggen, dat er op deze aarde geen volk is, dat zoo veel voor waarheid heeft gedaan als de Heiligen der laatste Dagen; dat zoovele opofferingen voor de waarheid heeft gemaakt als zij. God heeft ons deze waarheden geopenbaard, en de beste toetssteen, dien wij hebben kunnen geven voor de waarachtigheid dezer dingen is geweest, tot het volk te zeggen, „Indien gij niet gelooft hetgeen wij tot u zeggen, indien gij er eenigen twijfel over hebt, gaat tot den Vader, in den naam van Jezus, en vraagt Hem, en wij geven u ons woord, dat indien gij dit in oprechtheid en in den rechten geest wilt doen, God het u zal kond doen, en gij zult niet alleen van onze getuigenis afhankelijk zijn.”

Mijne broederen en zusters, wij zouden onze harten moeten voorbereiden om de waarheid te ontvangen. Zal er nog meer waarheid geopenbaard worden? Wel zeker, de hemelen zijn vol waarheid, en de Heere wenscht haar aan Zijne kinderen mede te deelen, wanneer zij bekwam zijn om ze te ontvangen. Dingen, die den mensch niet geoorloofd zijn tegenwoordig uit te spreken, zullen geopenbaard worden, en God zal voortgaan openbaring te geven, indien wij onze harten er voor willen voorbereiden. De Heiligen der laatste Dagen gehoorzamen aan wetten, en door hunne gehoorzaamheid aan wetten stijgen zij hooger en hooger. Zij betreden nu eene hoogere sport dan eenig volk waarvan ik eene kennis heb op aarde, omdat zij aan hoogere wetten gehoorzamen; en door eene bestendige gehoorzaamheid aan wetten zullen zij voortgaan te stijgen, totdat zij terugkeeren in de tegenwoordigheid van onzen Vader en God. Wat maakt de engelen rein en heilig? Wat maakt den hemel zulk eene heerlijke plaats? Wat bekleedt de inwoners des hemels met alles wat het hart kan bedenken? Het is gehoorzaamheid aan wetten. Zij hebben aan de eene wet na de andere gehoorzaamd, en zullen voortgaan aan wetten te gehoorzamen, tot zij de hoogste heerlijkheid van den Eeuwige bereikt hebben. Zoo zal het met ons zijn. Indien wij dat gezegende oord bereiken, zal het zijn door gehoorzaamheid aan de wetten, die tot verhooging en eeuwige heerlijkheid behooren, de eene na de andere. De man, die de wetten op de volmaaktste wijze gehoorzaamt, de vrouw, die aan de wetten op de volmaaktste wijze gehoorzaamt, is nader tot God dan diegenen, die ongehoorzaam zijn.

De Heere zegene u, mijne broederen en zusters, en moge Hij ons voorbereiden voor alles wat ons te wachten staat. Boven alle dingen, laat onze harten toebereid zijn om waarheid te ontvangen en er naar te leven. Ik heb altijd de woorden van President Young bewonderd, toen hij zeide: „Ik wil gaarne negen dwaalbegrippen weggeven voor ééne waarheid”. Ik geloof, dat

wij allen dit kunnen zeggen. Wij willen van al onze dwaalbegrippen, van al onze verkeerde opvattingen en ideën afstand doen voor de waarheid; en dat is het werk van een gansche leven; want wij hebben vele verkeerde ideën en overleveringen. God zegene u, in den naam van Jezus. Amen.

De Godsdienst van Christus.

„Weet gij niet, dat een weinig zuurdeesem het geheele deeg znar maakt?” (1 Kor. 5 : 6.)

[Het volgende artikel werd geschreven door George H. Hepworth, en verscheen in de *New-York Sunday Herald*. Er spreekt een geest van hoop en licht uit, zooals weinig in de Christenwereld te vinden is, omdat de ideën daarin uitgedrukt, zoo ver vooruit zijn bij de algemeene begrippen van het hedendaagsche Christendom, en in vele opzichten zeer na komen tot de beginselen van het ware Evangelie, zooals in deze eeuw door openbaring tot de aarde hersteld. Het stuk toont aan, in hoe groote mate de harten van sommige personen verlicht worden, en hoe zij, misschien dikwijls onbewust, de waarheden beginnen aan te nemen en te gelooven, die door den Profet Joseph Smith werden aangekondigd.]

In den laatsten tijd heb ik eenige van de hedendaagsche godsdienstige meeningen overwogen. Welk een nieuw licht werpt het op onze moeilijkheden en ons gemis! welk een bemoediging en geluk brengt het; en welk een helder uitzicht geeft het voor de toekomst; beiden het toekomstige van dit leven en van het hiernamaals.

Wat zouden onze vaders zeggen, indien zij konden terugkomen en zien, hoe verschillend onze theologie is van diegene, die hun leven bedroefde! Men kan bijna zeggen, dat onze God niet de God is, Dien zij aanbaden. Onze verhouding tot Hem en Zijne verhouding tot ons is zoo veel ruimer en zoo veel klaarder geworden, dat godsdienst inderdaad opgehouden heeft een plicht te zijn en een voorrecht geworden is. Wij staan niet in de vreeze, want het woord „Koning” is veranderd geworden in het woord „Vader.” Er was eene zekere hardheid in de begrippen, die over Hem gevormd werden, en die nu geheel verdwenen is, en eene verheffende teederheid heeft de plaats daarvan ingenomen. Die van de vroegere dagen naderden tot Hem met zulk een gevoelen van eerbiedige vrees, dat een soort van koude somberheid zich over hun leven spreidde. Zij brachten macht op den voorgrond, en dachten slechts aan hetgeen de Almacht kon doen. Zij beschouwden zichzelf aan stofjes zonder waarde, en schilderden de aanstaande wereld als eene vreemde, onnatuurlijke plaats, waar het voor eene ziel, die aan de dingen van dit leven gewoon is, onmogelijk zoude zijn zich thuis te gevoelen. De hemel zou ongetwijfeld schoon zijn

met zijne gouden straten en paarlen poorten, maar een geheel nieuw land met zonderlinge zeden en gewoonten, die de oorzaak zijn, dat hij beschouwd zoude worden met een gevoel van ijzing. Er was zoo veel donder en bliksem in de geloofsstelsels, dat men ze met een verbleekt gelaat en bevende lippen aannam — dat men ze aannam, omdat men niet anders durfde doen, omdat de gevolgen van twijfel dienaangaande te vreeselijk waren om beschreven of bepeinsd te worden.

De vooruitgang, die in deze dingen heeft plaats gevonden, is als het opgaan der zon boven de heuveltoppen. De warme stralen van eene grootere kennis hebben de duisternis verdreven, en wij zijn in een bijna volkomen daglicht gekomen. Onze aanbidding is de aanbidding van dankbetuiging, en wij zijn als kinderen, die op vaders knie zitten, om de gebeurtenissen van den dag te vertellen en om die waarschuwingen en raadgevingen te ontvangen, die schijnen noodig te zijn. De godsdienst is vol liefelijkheid en vreugde. Hij is geen voorbehoedmiddel tegen de euvels, die na den dood over ons mogen komen, maar eene filosofie voor het heden, die ons leert om van onze menschelijke ondervinding het beste te maken, en die ons zegt, dat hij die heden God liefheeft, morgen zekerlijk door God zal worden bemind — zelfs morgen en in eeuwigheid.

Ik heb eene diepe overtuiging, dat er tegenwoordig meer waren godsdienst is dan ooit te voren, een grootere dorst naar godsdienstige kennis en eene sterkere begeerte om godsdienst te maken tot den praktischen grondslag van de dagelijksche handelingen. In één woord, wij gaan, tasterde door de donkerheid der theologische speculatie en beschouwingen, tot in de goddelijke tegenwoordigheid van Christus. Wij zijn nog niet dicht tot Hem gekomen, maar dicht genoeg om van den gezegenden toestand te droomen, die de aarde zal vervullen, wanneer wij er toe gekomen zullen zijn, Zijne woorden in waarheid te verstaan. Hij was verborgen voor onze vaders. Hij is min of meer verborgen voor ons; maar de tijd komt, wanneer het Nieuwe Testament in een nieuw leven zal gehuld zijn, op maatschappelijk en politiek gebied, en wanneer ons arm menschedom bestraald zal worden door goddelijke invloeden, die nu nauwelijks den drempel van het menschedom overschreden hebben.

Godsdienst — de godstdienst, dien onze kindskinderen zullen genieten — zal een volmaakte dag zijn, in wiens schemerlicht wij nu leven. Indien er sommigen zijn, die meenen, dat zij boven den Christus zijn uitgewassen, kan ik slechts antwoorden, dat wij zelfs den laagsten rand van Zijn kleed nog niet aangeraakt hebben; dat Hij nog steeds een groot raadsel is voor de wereld; dat wij bijna in het geheel geen begrip hebben van die wonderbare filosofie door de lippen der openbaring geuit, en die alle lichamelijke kwalen zal tenietdoen door de beheersching van het lichaam door den geest, en die onze zielen, die nu ineengekrompen zijn door jage overdenkingen en onedele bedoelingen, zal verheffen tot eene

mannelijkheid, en vrouwelijkheid, welke heden nog slechts de droom van den dichter of het vizioen van den profeet zijn.

Het leven wordt gelukkiger door over God te denken als over een Vriend en Vader, door tot Hem te kunnen gaan in het gebed, zooals eene uitgestrekte hand zich om eene vaste roede klemt. En niet alleen gelukkiger, maar sterker. Groote daden zijn mogelijk, groote verzoeken kunnen overwonnen worden, groot leed kan gedragen worden, wanneer tot uw kleinmoedig hart God geene fabel is, maar eene werkelijkheid. Zeker van Hem te zijn, is Hem zeker te maken over u. Hij is gewillig om u alles wat gij van noode hebt, te geven, indien gij uzelf in den toestand wilt plaatsen om de gaven te ontvangen. Ik durf nauwelijks te bedenken hetgeen de ware man Gods in staat kan zijn te doen, want Christus Zelf heeft er maar lichtelijk op gezinspeeld. Maar hiervan ben ik verzekerd — hij zal in volkomen gezondheid leven, en hij zal sterven zooals men in slaap valt en ontwaakt in den hemel.

En te gevoelen, dat Zijne voorzienigheid om u heen is, dat gij nooit alleen zijt, nooit alleen vreugde hebt of alleen lijdt, dat Hij Zich met u verblijdt en bedroefd is met u! Hoe verlicht die gedachte uwen last en verdubbelt zij uw geluk! Welk eene inspiratie is er in de gedachte, dat de almacht van het heelal in groote mate tot uwe beschikking staat; dat gij uwe menschenlijke zwakheid kunt versterken met eene kracht, die willig en gaarne tot u komt, en onuitputtelijk is; doch hetgeen gij geroepen wordt te dragen, is niet het gevolg van een noodlot, maar van de eeuwige wijsheid! Hoe trillen uwe zenuwen, als die overtuiging in uwen geest komt, en welk een bewustzijn van macht verleent zij!

En dan eene andere gedachte. Veronderstelt, dat wij zeker gevoelden, dat Hij waarlijk Zijne engelen zendt om onze voetstappen te behoeden, dat de scheidingsmuur tusschen ons en de andere wereld veelmeer een maaksel van de inbeelding is, dat de twee werelden in werkelijkheid één zijn, en dat alles rondom u, in uwe woning, uw strijd, uwe zaken, uwe smart, onzichtbare wezens zijn, die u kennen, terwijl gij hen niet kent, die in uw welzijn belang stellen, en die u omringen met invloeden, wier kracht niet berekenbaar is en wier goedheid ondoorgrondelijk is! De gedachte is als het verdeelen der wolken; zij is als een sterrenhemel voor den nacht; zij is als muziek in de verte, waarvan de echos tot uwe ooren doordringen en uw hart met hope vervullen.

Wanneer zullen wij dit alles gelooven? Christus geloofde het en ging zonder te murmureeren naar den Calvariëberg, omdat de Calvarieberg op den weg naar den hemel was. Wij moeten het ook gelooven, anders kunnen wij nooit Zijne ware volgelingen worden. Ons pad voert ook door Gethsemané, maar het is slechts eene rustplaats op den weg tot de heerlijkheid. Wij hebben meer van Christus noodig, meer en immer meer, en dan zal ons leven veranderd worden.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120, Izaak Hubertstraat, Rotterdam.

Herziening van de Geloofsbelijdenis.

Onze lezers herinneren zich wellicht, dat de „Ster” ongeveer een jaar geleden melding maakte van de buitengewone werkzaamheid van sommige Protestantsche sekten in de Vereenigde Staten, hoe zij hunne beste krachten inspanden om Ouderling B. H. Roberts zijnen zetel in het Congres te Washington te ontnemen en den vooruitgang van het werk van de Heiligen der laatste Dagen te stuiten in de gansche Republiek der Vereenigde Staten.

Om de taak, die zij zich stelden n.l. den invloed van het „Mormonisme” te breken, te volbrengen, beschouwden zij dat het meest praktische en doelreikende middel zou zijn, den boom aan zijnen wortel te slaan, door onder de Heiligen der laatste Dagen in Utah zelve met alle kracht te gaan werken, om die arme, misleide (?) menschen van het dwaalspoor af te brengen en hen tot het „ware” geloof van Jezus terug te voeren.

Onder die sekten stond de Presbyteriaansche Kerk op den voorgrond. Hare predikanten, die in Utah het ambt hadden bediend, doorreisden de Vereenigde Staten van het eene eind tot het andere, sloegen hunne armen omhoog naar den hemel en riepen tot de goede Christenen om hulp, hulp! voor de arme Mormonen, want zij gaan verloren! Geld! geld! brengt uwe gaven, opdat zij uit het vreeselijke gevaar mogen gered worden! Om dit doel meer ten volle te bereiken, en de arglooze Christenen te bewegen, was het noodig, van den toestand en het volk van Utah verkeerde voorstellingen te maken, die van waarheidsgetrouwheid geheel vervreemd waren. Doch deze laatste hoedanigheid was in dit geval niet van het grootste gewicht. Weldra verschenen dan ook enkele predikers in Utah, waar zij van plaats tot plaats gingen in Utah, hunne tent opsloegen en vergaderingen begouwen te houden. Wij hebben sedert dien tijd niet vernomen, hoe veel vordering zij gemaakt hebben.

Doch welke ontzuivering moeten de miljoenen leden van de Presbyteriaansche Kerk nu in haren eigen boezem ondervinden. Het fundament, waarop zij gedurende eeuwen gebouwd hebben, en hetwelk zij ook den Heiligen der laatste Dagen aanboden tot hunne „vaste” hope der zaligheid en als HET MIDDEL waardoor zij in het Koninkrijk Gods zouden verhoogd worden. is brokkelig geworden; het begint te kruimelen en onder hunne voeten weg te zinken, en velen komen tot de ontdekking, dat zij op zand gebouwd hebben. De verouderde dogma's en menschenleeringen, waaraan zij zich

eeuwen lang gekluisterd hebben, kunnen het licht, dat nu in de harten der menschen opgaat, niet verdragen; langzamerhand wordt hare werkelijke waarde ontdekt, en duizenden, ja millioenen, roepen om iets beters. Zij gevoelen, dat eene herziening van hunne geloofs-artikelen en leerstellingen noodig is; en de Presbyteriaansche Kerk is een van de eerste, waarin een groot aantal predikanten zich genoodzaakt gevoelen, openbaar te erkennen, dat sommige harer punten groote dwaalleeringen zijn.

Om de beweging en verandering aan te toonen, die onder de geestelijkheid en leeken van die kerk in werking is, zullen wij hier eenige verklaringen van sommige harer beroemdste en invloedrijkste predikanten aanhalen.

Zij zeggen dat „velen uit de kerk blijven, en velen de kerk verlaten”, wegens sommige punten in de Geloofsbelijdenis. Menschen, die uitgenoodigd worden, zich bij de kerk aan te sluiten, antwoorden, zooals de *New York World* bekend maakt: „Wij kunnen niet gelooven, dat God ooit eene ziel heeft geschapen, om die tot den eeuwigen dood te verordineeren, of de niet alleen onmenschelijke, maar ongoddelijke leer, dat kleine kinderen tot de hel kunnen gedoemd zijn.”

Dr. Chas. H. Parkhurst, leeraar van de Presb. Kerk van de Madison Square te New York, uitte onbeschoemd van den kansel zijne overtuiging in dezen, in de volgende woorden: „Wij moeten eene nieuwe geloofsbelijdenis hebben. Het is verbazend, dat de Presbyteriaansche Kerk in staat is nog zoo veel goed te doen, met zulk eene nachtmerrie daaraan verbonden. Nu, dit is in ons boek, de Presbyteriaansche Geloofsbelijdenis, in het Derde Kapittel. Indien wij door en door Presbyterianen zijn en gelooven hetgeen onze eigen prospectus van leerstellingen als ons geloof adverteert, dan gelooven wij dat het mogelijk is, dat sommige van de kinderen in uwe huizen, kleine kinderen, misschien de zuigelingen aan uwen boezem, verdoemd zijn, reeds verdoemd vóór zij geboren waren, verdoemd van eeuwigheid tot eeuwigheid — en dan wordt gij uitgenoodigd om naar de kerk te komen en te zeggen „onze Vader.” Wij bidden, dat de tijd moge bespoedigd worden, wanneer dit schotschrift op de genade Gods van onze boeken zal uitgewischt zijn.”

Vele van de voornaamste voorgangers zijn van dezelfde zienswijze als Dr. Parkhurst. Rev. Milton S. Lit'lefield, van de Eerste Unie Presbyteriaansche Kerk drukt zich uit in de volgende sterke bewoordingen: „De beschuldiging, dat zekere kinderen verdoemd zijn, de rechtstreeksche verklaring dat God zekere menschen en engelen, wier aantal onveranderbaar vastgesteld is, tot de eeuwige gramschap heeft bestemd en verordineerd, is niet slechts eene ketterij — maar eene volstreckte godslastering. Indien dit zoo ware, zou de verantwoordelijkheid des menschen niet kunnen bestaan, en het oordeel zou niet alleen eene parodie zijn, maar eene beschimping. Eens geloofde ik deze leer — of liever, ik dacht dat ik ze geloofde. Mij werd geleerd, dat ik het moest gelooven, maar

nu dat ik de beteekenis van het aardsche vaderschap ken, weet ik, dat zulk een geloof eene overtreding is van de verhevenste gevoelens van den mensch — het snijdt dwars door het mensche-lijke begrip van rechtvaardigheid.”

Rev. David Gregg, van Brooklyn, heeft dit te zeggen: „De Presbyteriaansche Kerk heeft eene nieuwe en eenvoudige geloofsbelijdenis noodig. . . . Ik zeg, dat sommige artikelen van de Geloofsbelijdenis, waarop de Presb. Kerk gegrond is, dood zijn.”

Rev. Dr. John F. Carson, leeraar van de Centrale Presb. Kerk te Brooklyn, zegt: „Er is nu eene doortastende beweging aan het werk, die niet zou moeten tegengewerkt worden. Ik neem de belijdenis aan als een stelsel, maar zij bevat eenige verklaringen, die ik verafschuw. De leer van verwerping (verkiezing) is niet schriftuurlijk.” En Rev. Dr. Jos. D. Burrell, van Brooklyn, zegt: „Het kan niet betwijfeld worden, dat het meerendeel der leden van de Presbyteriaansche Kerk nu eene herziening van de geloofsbelijdenis verlangt.”

Twee voorname predikanten van besproken kerk hebben hun ambt neergelegd om diezelfde redenen.

Deze kerk is niet de eenige, die de behoefte aan herziening harer grondbeginselen gevoelt. De talrijke sekte der Methodisten verkeert in een dergelijk geval. Haar gedragsregel of „Discipline” verbiedt een aantal onschuldige gemakkelikheden, en noemt ze zondig. Deze leer is een groote hinderpaal tot den vooruitgang van die kerk, want de Christenwereld, de Methodisten inbegrepen, komen tot het ware begrip in deze zaak.

Te erkennen, dat sommige punten der geloofsbelijdenis moeten veranderd worden, is erkennen, dat zij tot hier toe de leugen verkondigd hebben, want waarheid kan niet veranderd of tot leugen worden. De volle waarheid, het reine Evangelie van den Zoon van God, werd in het begin dezer eeuw van den hemel geopenbaard; en sedert dien tijd zijn vele dergelijke veranderingen in de verschillende sekten voorgekomen. Zij allen treden van tijd tot tijd nader tot het volmaakte licht, en zullen dit blijven doen en waarheid aannemen, tot deze de gansche aarde zal bedekken, en de kennis Gods de harten der menschen zal vervullen en de natiën zullen in staat zijn het duizendjarige vreedrijk te genieten.

R.

---

*GOEDDOEN. — „Verricht eene goede daad, en gij zult vinden, dat een gevoel van liefde in u opgroeit, zelfs indien het daar te voren niet was. Naarmate gij het aantal uwer godwillige en liefdadige belangen vermenigvuldigt, zult gij vinden, dat hoe meer gij voor anderen doet, des te meer zult gij hen liefhebben. Dient hen, niet omdat zij uwe vrienden zijn, niet omdat zij innemend zijn, niet omdat zij erkentelijk zijn — dient hen om de eenvoudige reden, dat zij uwe broeders zijn, en dan zult gij weldra ondervinden, dat een vurig hart samen gaat met weldadige handen.”

Gaven van het Evangelie.

Door Ouderling M. F. COWLEY, van den Raad
der Twaalf Apostelen.

Niet lang geleden woonde de schrijver eene godsdienstige vergadering bij, in een privaathuis te East-Bountiful. In de bijeenkomst was een aanzienlijk getal bureu, oud en jong en van beide geslachten. Drie van de Patriarchen van den Davis Ring waren tegewoordig en presideerden over de vergadering. Deze bijeenkomst was maar een uit vele dergelijke samenkomsten, die door de Patriarchen in den Davis Ring gehouden werden. Deze bijzondere gelegenheid was niet alleen eene getuigenis- en gemeenschapsvergadering, maar ook voor de wijding van de woning, waarin zij gehouden werd. Nadat de opening met zang en gebed hadden plaats gevonden, werden eenige woorden gesproken door den presideerenden Patriarch der vergadering, gevolgd door eene korte toespraak en het wijdingsgebed door een van de aanwezige Ouderlingen. De Geest des Heeren was in een bijzonderen graad op de kleine vergadering uitgestort.

Terwijl een der Patriarchen sprak, kwam de gave van talen op hem en hij zong in eene ons onbekende taal. De uitspraak was zoet voor het oor, de wijs was bekoorlijk en de invloed, die de openbaring vergezelde, was hemelsch. Toen de spreker eindigde, stond een ander der Patriarchen op en gaf de uitlegging. In hoofdzaak handelde het lied over de verlossing van Zion, de zegeningen die tot de getrouwen zouden komen, en hunne nakomelingen tot het laatste geslacht. Gelijk de schoone psalmen van David was dit in waarheid een loflied, bevattende profetiën aangaande de toekomst. Na deze werking van God stond weer een ander op, die het heilige ambt van het Patriarchale priesterschap droeg, en terwijl hij op eene bedaarde wijze sprak en zijn geloof in den Heere uitdrukte, en zijne dankbaarheid dat hij onder de Heiligen gerekend werd, kwam de gave van vreemde talen op hem, en hij sprak voor eenigen tijd in eene andere taal en met grooten invloed en macht, niet luid of onstuimig, doch met die macht, die niet gemakkelijk kan beschreven worden, maar die overtuiging brengt tot het hart des menschen. Terwijl deze broeder sprak, verkreeg ik den indruk, dat de taal, in welke hij sprak, Lamamietisch was. Een der broederen gaf de uitlegging, die van het verkondigen van het Evangelie sprak, en van de verlossing van Zion, en in het bijzonder van het prediken van het Evangelie tot de Lamamieten *). De vreemde taal noemde ook een der aanwezige broederen, die het Evangelie aan de Lamamieten zou bekend maken. Naderhand vroeg ik den broeder, die de uitlegging had gegeven, of de taal niet Lamamietisch was. Hij antwoordde bevestigend, en zeide dat een korten tijd te voren deze zelfde broeder op eene zeer merkwaardige wijze in eene Indiaansche taal had gesproken, zoo goed

*) De Amerikaansche Indianen.

zelfs dat de aanwezige personen gereedelijk de stem, de bewegingen en tongval herkenden, die het Indiaansche ras eigen zijn.

Bij deze gelegenheid sprak ook eene zuster in eene vreemde taal, hetgeen door eenen broeder vertolkt werd. De hoofdzaak van hetgeen zij zeide, was eene vermaning tot de zusters om den Heere te prijzen en om toewijding tot Zijn werk te toonen. Voor de vergadering gesloten werd, kwamen verscheidene, die met krankheden geslagen waren, naar voren en ontvingen de verordeningen tot de genezing der zieken en werden daardoor beter. Zij die naar de openbaringen bij deze gelegenheid geluisterd hebben, gevoelden, geloof ik, zonder uitzondering overtuigd, dat die door de gave en macht van God waren ingegeven, en verblijdden zich grootelijks over de getuigenis, dat zij de gunst en goedkeuring des Almachtigen genoten op hunne pogingen om Hem te dienen en Zijne geboden te onderhouden.

De Ramp te Scofield

Een van de verschrikkelijkste rampen vond den 1sten Mei plaats in eene kolenmijn te Scofield, Utah, en heeft zwaren rouw en droefenis verspreid in honderden familiën in Utah, en zelfs in omliggende staten. Bijna 250 mijnwerkers werden, zonder eenige waarschuwing of voorteeken ontvangen te hebben, door de vreeselijke ontploffing gedood, vrouwen, zusters en kinderen achterlatende om hun verlies te beweenen.

Spoedig nadat de ramp had plaats gevonden, werd een begin gemaakt met het opzoeken der ongelukkigen, die zich in de mijn bevonden; doch dit werk duurde verscheidene dagen en ging met groote moeilijkheden en gevaar voor de redders gepaard. Drie personen in de mijn werden nog in leven gevonden, maar al de overigen waren lijken, in sommige gevallen zoo misvormd, dat zij niet herkenbaar waren.

Bij de opening der mijn hadden zich de vrouwen en kinderen geschaard, die in onuitsprekelijke angst op het ophalen hunner geliefden wachtten, en de onbeschrijfelijke diepte hunner smart en ontzetting lieten blijken. Bij het ontdekken dergenen, waarnaar zij uitzagen, gingen zij op de jammerlijkste wijze te keer, en konden niet vertroost worden. Ongeveer 105 vrouwen zijn als weduwen achtergelaten, met 270 kinderen, die de liefde en ondersteuning, voorheen van hunne mannen en vaders genoten, moeten missen. Eene familie verloor den vader, twee zonen en een schoonzoon; eene andere familie verloor vijf zonen en vier neven; en er waren andere dergelijke gevallen. Ook zijn Scofield en Winter Quarters, in de nabijheid der mijn gelegen, niet de eenige plaatsen die door deze ramp in rouw zijn gehuld, maar ook andere steden, zooals Salt Lake, Ogden en Provo.

Met bereidwilligheid en mildheid werd den beproefden overlevenden van alle zijden onderstand en hulpe verleend. Wagens met

levensmiddelen werden hun door vrijgeveige handen toegezonden; en in vele plaatsen werden comités aangesteld om gelden tot ondersteuning der weduwen en weezen van Scofield in te zamelen. Volgens laatst ingewonnen berichten beliep de totaalopbrengst der offervaardigheid meer dan 112,000 dollars (280,000 gulden). Ook worden in verscheidene steden concerten en feesten gegeven, waarvan de inkomst wordt afgestaan tot het verlichten van het lijden dier ongelukkigigen. Het verlies, hetwelk deze ondergaan hebben, kan natuurlijk niet door geld vergoed worden, maar hun last kan minder zwaar worden gemaakt.

Ook ontbrak de geestelijke verlichting en troost, die in dergelijke omstandigheden van zulk eene bijzondere waarde zijn, niet. De Apostelen George Teasdale, Heber J. Grant en Reed Smoot, en Ouderling Seymour B. Young, een der Eerste Zeven Presidenten der Zeventigers, werden gezonden om de beproefden te helpen en hun de woorden Gods te brengen, die zij in deze dagen van bezoeking zoo zeer behoeven. De Apostelen gingen ook voor in het houden van lijkdiensten, daar een aantal familiën, die leden hebben verloren in de ramp, tot de Kerk behooren. Ook waren er predikanten van verschillende sekten ter plaatse om hunne leden te bezoeken en te vertroosten, o.a. een Finlandsch prediker, daar 61 leden der Finlandsche kolonie in de mijn waren omgekomen.

Dit is de eenige catastrophie van dien aard die ooit in Utah is voorgekomen, en eene der hevigste uit de Westelijke Staten van Amerika, en verwekt overal de deelneming, die zulk een ongeval verdient. Wij hopen en bidden, dat God degenen zal sterken en helpen, die geroepen zijn hierin te lijden, en dat Zijn Geest in hunne harten moge werken en ze moge vertroosten, verteederen en tot Hem neigen.

R.

Mededeelingen.

Den 29sten Mei is van Rotterdam per Grimsby-boot vertrokken, met Utah voor bestemming, een gezelschap van 12 personen, om zich den 31sten Mei te Liverpool in te schepen op het stoomschip *Dominion*, van de Dominion-line. Deze boot zal te Quebec, Canada, landen, vanwaar zij per spoor verder reizen. Onder de reizigers bevindt zich Ouderling Paul J. Kammeyer, die de leiding van het reisgezelschap heeft.

Den Heiligen wordt hierdoor medegedeeld, dat de emigratie wederom is geöpend, en dat volgens de nieuwe schikking en contracten, die tot stand zijn gekomen tusschen de Kerk en de Dominion-Line van stoomschepen, de reis voortaan zal gaan over Quebec, Canada, en somtijds over Boston, Vereenigde Staten. Het punt van inschepen in Engeland zal zijn de stad Liverpool, en de reis van Rotterdam naar Liverpool heeft plaats per Grimsby-boot, en per spoor van Grimsby tot Liverpool.

Gemengd Nieuws.

De hongersnood, die sedert eenigen tijd verscheidene provinciën van Engelsch-Indië teistert, schijnt hopeloos verschrikkelijk te zijn, en eischt hare offers bij tienduizenden. De plaag breidt zich uit over eene streek 300.000 mijlen groot en bedreigt nog een ander gedeelte 145.000 mijlen in oppervlakte. In de Stad Bombay stierven in de maand Maart niet minder dan 10.239 personen, en het gemiddelde aantal dooden per dag in die stad steeg later tot 406. De huisdieren sterven uit, tengevolge waarvan er wordt op aangedrongen, dat de menschen zooveel mogelijk zelf het werk op het land verrichten, dat anders door de dieren geschiedt. Dit wijst aan, hoe groot de nood is; en terwijl ernstige pogingen aangewend worden om uit andere landen het ontbrekende voedsel te verkrijgen, is het onmogelijk om in zelfs de dringendste behoeften te voorzien, daar er meer dan 30,000,000 menschen in den bittersten nood verkeeren, en het gouvernement slechts 5,000,000 dezer ongelukkigen heeft kunnen helpen. De lijdenden verkoopen al hunne bezittingen om voedsel in handen te krijgen, en wanneer zij niets anders meer te verkoopen hebben, bieden zij zelfs hunne kinderen aan. Deze worden, bijna uitsluitend meisjes, dikwijls voor 30 cent verkocht. Ook is de hongersnood niet de eenige geesel, die het land slaat, want in het spoor der ontbering en ellende volgt de pest, de roode loop, koorts en andere ziekten. Door uithongering komt het volk natuurlijk in eene stemming van ontvredenheid en opstand, en in sommige plaatsen is het leven der Europeanen in gevaar.

Ouderling F. F. Hintze, die korten tijd geleden teruggekeerd is van eene zending in Turkije, Klein-Azië en Palestina, waar hij over de Zending gepreseed heeft, gaf in den Tabernakel te Salt Lake City een verslag van zijne werkzaamheden. Hij zeide dat hij en zijne medearbeiders, te zamen 5 in getal, gedurende hun verblijf in Turkije 29.000 traktaten gedrukt hebben, welk voorrecht de Zendingen aldaar te voren nooit hadden genoten. De Turksche Mohamedanen waren het beste volk, waaronder hij ooit had gereisd, wegens hunne eer en hooge zedelijkheid, doch zijn nog niet bereid om het Evangelie te ontvangen. Honderden Armeniërs zien in het „Mormonisme” hunne redding, doch kunnen zich onder de tegenwoordige omstandigheden niet bij de Kerk aansluiten. Spreker is door de streken gereisd, waar de Armenische bloedbaden zijn aangericht. In eene stad waren 10.000 mannen gedood, en men schat dat in het geheel 120.000 levens verloren gingen in de slachtingen van de Christenen.

Aphorismen.

Het geheim van succes is anders niet, dan hetgeen gij kunt doen goed te doen, zonder eene gedachte van roemzucht. LONGFELLOW.

De murmureerders werken nooit, en de werkers murmureeren nooit.

ANONYMUS.

Op weg naar den hemel (?)

Een reizend prediker, die meer ijver dan voorzichtigheid bezat, ontmoette eens, toen hij op een der provinciewegen liep, een eenvoudig uitzierend landman, die een wagen turf voerde, en hij vroeg hem, „Geloofst gij in God?”

„Ja, mijnheer“, was het antwoord.

„Leest gij den Bijbel, bidt gij tot uwen Maker, en gaat gij geregeld naar de kerk?”

Toen al deze vragen bevestigend beantwoord werden, zeide de prediker: „Ga uwen weg met vreugde; gij zijt op het pad naar den hemel.“ De boer zwaaide zijne zweep, liet er het geklap eens goed van hooren en reed verder, terwijl hij erg voldaan was over de mededeeling.

Kort daarop, ontmoette de prediker een ander persoon, en stelde hem de eerste vraag. De man keek verwonderd op, en zeide: „Wat maakt het voor u uit, wat ik geloof?”

„Helaas!“ sprak de prediker „gij zijt in de bitterste gal en de ketenen der ongerechtigheid; zie naar dien armen man, die daar zoo tevreden aan het fluiten is op den weg, hij is op het pad naar den hemel.”

„Dat mag woar zijn, meneer,“ zeide de man, „moar as i doar hin gegoan is, ist i doar goan met 'n karre gestole turf, nie beter te wete.

WAAROVER DENKT GIJ? — „Wij kunnen over onze moeilijkheden mijmeren, tot zij ondragelijk worden, of wij kunnen bij onze zegeningen stil staan, tot onze harten wegsmelten in dankbaarheid. Wij kunnen over de fouten van onzen naaste denken, totdat wij doordrongen zijn met afkeuring en verachting, of wij kunnen ons verlustigen in hunne verheffende eigenschappen, tot de gevoelens van goedwilligheid en liefde van onze natuur de overhand krijgen.”

Overleden.

Den 8sten April 1900 stierf te Amsterdam Zuster TRIJNTJE ZEILMAKER, geb. KLEINVOGEL, in den ouderdom van 54 jaren. Zij werd den 20sten Maart 1889 als een lid van de Kerk gedoopt.

I N H O U D:

Het verzet tegen de Waarheid	Blz. 161	Mededeelingen	Blz. 174
De Godsdienst van Christus	„ 166	Gemengd Nieuws	„ 175
Herziening van de Geloofsbelijdenis	„ 169	Aphorismen.	„ 175
Gaven van het Evangelie	„ 172	Op weg naar den hemel (?)	„ 176
De Rump te Scofield	„ 173	Overleden	„ 176

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam,
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.